

תת"ע 1254/10-14 - מדינת ישראל נגד תומר ברין

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1254-10-14 מדינת ישראל נ' ברין
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

תומר ברין

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם נרשמה ביום 2.6.14 הודעת תשלום קנס בה מיוחסת לו עבירה של מעבר משמאל לקו הפרדה רצוף בכביש כאשר בצדו הימני לא נמצא קו מקוטע, בניגוד לתקנה 36 (ג) לת"ת. הנאשם אישר כי נהג במקום ובזמן כאמור אך כפר בביצוע העבירה והתיק נקבע להוכחות.

2. במסגרת פרשת התביעה העיד עורך הדוח השוטר רונן ציון (להלן: השוטר) ובאמצעותו הוגשו הודעת תשלום הקנס (ת/1) וסקיצה של המקום (ת/2). הנאשם הציג בחקירה נגדית לשוטר צילומים של המקום בו טען השוטר כי עמד לצורך אכיפת העבירה והשוטר אישר כי עמד במקום המצולם. אין חולק כי במקום בו אישר השוטר כי עמד, היה לו שדה ראייה לצורך אכיפת העבירה שיוחסה לנאשם. בעקבות רישום הדוח לנאשם נרשמו דברי הנהג לשוטר "**תעשה לי דוח של סטייה**".

3. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ועמיתו, שנסע עמו בעת האירוע, מר שמוליק ברוש. הנאשם טען כי במועד האכיפה השוטר כלל לא עמד במקום שטען שעמד אלא חזר באותה עת מן הניידת למקום האכיפה הנטען. לטענת הנאשם, מנקודת המבט של השוטר לכיוונו באותה עת, לא הייתה יכולת לשוטר להבחין בביצוע העבירה והנאשם לא עבר כל עבירה. לגרסת הנאשם ע"ה 1 היה אמור לבסס את טענת הנאשם כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו. לטענת הנאשם "**אתו**" (עם ע"ה 1-ד.ס.) **הוא לא דיבר למרות שלכאורה לפי גרסת השוטר גם הוא עבר את העבירה שאני עברתי**" (ע' 4 ש' 7-8).

דין והכרעה

4. לאחר ששקלתי את עדויות הצדדים, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. טעמי ההכרעה יפורטו להלן.

(א) הימנעות מחקירה נגדית והימנעות מהצגת ראיות לסתור מביאה למסקנה כי ככלל ובהיעדר הסבר סביר לחקירה יש לקבל את גרסת העד שנחקר כנכונה (יעקב קדמי, **על הראיות**, חלק רביעי, 1952). גרסת השוטר לפיה עמד במקום שטען שבו עמד ומשם ראה את ביצוע העבירה על ידי הנאשם - לא נסתרה כלל ועיקר. השוטר ציין בהודעת תשלום הקנס באופן מפורט וברור כי הבחין בנאשם נוהג על לה גרדיה ממערב למזרח ועוקף 3 כלי רכב משמאל לקו הפרדה שמימינו לא היו קווים מקוטעים. לאחר שעשה כן חזר הנאשם לנתיב הנסיעה שלו והכל תוך שמירת קשר עין בין השוטר לבין הנאשם. הנאשם, בחקירה נגדית, הביא את השוטר **לאשר** כי עמד במקום שנטען בו עמד "**מול מספר 46**". הא ותו לא. הנאשם טען בעדותו כי השוטר לא היה יכול להבחין בו שכן השוטר לא עמד במקום שטען שעמד אלא היה בדרכו מן הניידת אל אותו מקום וכי מנקודה זו לא היה יכול להבחין בביצוע העבירה. אני דוחה טענה זו. הנאשם לא חקר את השוטר לגבי קיומה של ניידת סמוך למקום האכיפה. הוא לא עימת את השוטר עם האפשרות לפיה עובר לביצוע העבירה לכאורה לא עמד השוטר במקום בו טען שעמד. להימנעות זו מחקירה נגדית, כפי שאישר הנאשם שהוסבר לו, יש משמעות ראייתית לחובת הנאשם. יתרה מזו, גרסת הנאשם לפיה השוטר היה בדרכו מן הניידת לנקודה בה ביצע את האכיפה נסתרת מגרסת הנאשם לפיה לא הבחין בשוטר "**בשום שלב לאורך על התנועה שלי**" (ע' 4 ש' 3). ברור, כי אם הנאשם לא הבחין בשוטר בשום שלב לאורך התנועה שלו על הכביש, אין הוא יכול לומר דבר על מיקומו של השוטר בעת האכיפה

(ב) הנאשם - שהועמד כאמור על המשמעות הראייתית של הימנעות מחקירה על עניינים השנויים במחלוקת - לא שאל את השוטר ולו שאלה אחת ביחס לדברים שנרשמו בשמו בהודעת תשלום הקנס, היינו "**תעשה לי דוח של סטייה**". בדברים אלה שעל תוכנם אין חולק מקופלת לפחות ראשית הודיה בקיומה של סטייה מנתיב ובהינתן - ועל כך אין חולק - כי במקום היה קו הפרדה רצוף שאין מימינו קווים מקוטעים וקיים נתיב אחד לכל כיוון הרי שבדברי הנאשם יש למצער חיזוק של גרסת השוטר. טענת הנאשם בעדותו לפיה במלים "**תעשה לי דוח של סטייה**" כיוון לנסיעה **במקביל** לכלי רכב אחר באותו נתיב דינה להידחות מן הטעם הפשוט שהנאשם עצמו העיד שידוע לו כי "סטייה" אינה יכולה להיות **בתוך הנתיב** אלא **מחוץ לנתיב** (ע' 5 ש' 8-9).

5. במסגרת פרשת ההגנה העיד גם ע"ה מר שמוליק ברוש שנסע יחד עם הנאשם בכלי רכב נפרד במקום ובזמן המתוארים בהודעת תשלום הקנס. על פי גרסת ע"ה במסגרת **עדות ראשית "נסענו בלגרדיה ממערב למזרח לכיוון**

בית גיל הזהב וקצת לפני הרמזור אחרי יגאל אלון, מרחק של 30,40 מטר מהרמזור, עמדנו אחרי השני מצד ימין של הקו הלבן ולא יכולנו להתקדם יותר בגלל שהיה רכב מסחרי. באותו פרק זמן ראיתי שוטר מגיח מקדימה ואומר לתומר שיעמוד בצד ואז התחלף הרמזור. אני עמדתי בצד וחיכיתי" (ע' 5 ש' 18-22; הדגשה הוספה). עדות זו אינה מתייחסת באופן ספציפי לקטע הדרך בו ראה השוטר את הנאשם עובר על פי הנטען משמאל מקו ההפרדה ועוקף 3 רכבים. כל שיש בגרסה זו הוא אמירה כללית כי ע"ה והנאשם נסעו ברחוב לה גרדיה ובמרחק מסוים מן הרמזור עמדו כלי הרכב של הנאשם וע"ה מצד ימין של הקו הלבן. ודוק: הנאשם הועמד בפתח ישיבת ההוכחות על חובתו לחקור לגבי כל עניין השנוי במחלוקת והדעת גם נותנת כי הנאשם הביא את עד ההגנה להעיד על מנת לתמוך ולחזק את גרסת הנאשם כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו. מטעם זה, אני סבור שהימנעות הנאשם מלהוסיף ולברר בחקירה ראשית את סוגיית ביצוע העבירה על ידי הנאשם אומרת "דרשני". מכל מקום, גרסה זו שהעלה עד ההגנה - ולא נשאל על ידי הנאשם כל שאלה נוספת בעניין על ידי הנאשם בחקירה ראשית - אינה סותרת את גרסת השוטר שצוין בנסיבות הדוח כי לאחר ביצוע עקיפת כלי הרכב כאמור חזר רכב הנאשם לנתיב, היינו לצדו הימני של הקו הלבן ואז נעצר. בהיעדר גרסה של ע"ה ביחס לקטע הדרך בו נטען כלפי הנאשם כי עבר משמאל לקו ההפרדה הרצוף, עקף רכבים ושב למסלולו, נוכח מכלול הראיות דלעיל ובהינתן הסברה של ב"כ המאשימה בסיכומיה כי אין בגרסה זו כדי להעלות או להוריד בשאלת אשמתו או חפותו של הנאשם, אינני סבור כי יש לזקוף לחובת המאשימה את הימנעותה מלחקור את ע"ה (השווה: יעקב קדמי הנ"ל בעמ' 1953)

6. מכל האמור לעיל עולה כי גרסת המאשימה בדבר ביצוע העבירה על ידי הנאשם לא נסתרה. גרסה זו קיבלה חיזוק בדברי הנהג לשוטר שתוכנם לא נסתר. לעומת זאת, נסתרה גרסת הנאשם בדבר מיקום השוטר בעת אכיפת העבירה כלפיו. גרסת ע"ה מטעם הנאשם, כאמור, לא העלתה ולא הורידה דבר לעניין נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם כך שגם בהינתן מתן משקל מלא לגרסה זו, לא היה בה כדי ליצור ספק סביר באשמתו של הנאשם. תוצאת הדברים היא, כי מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 11 11 מרץ 2015, במעמד הצדדים